Av Jan Lilleby

Spørsmålet er veldig retorisk…og svaret ligger alt i luften, uten at jeg dømmer noen: Nei – vi tenker nok ikke så altfor mye på det himmelske. Det har naturlige årsaker: Vi bor tross alt her nede på jorden, og det tenderer mot at livet her ofte overskygger tankene og realitetene ved at en himmel der oppe venter oss. Det er ikke virkelighetsflukt å tenke mye på det himmelske. For en kristen er dette helt naturlig. Eller – det bør i det minste være slik.

PAULUS TIL MENIGHETEN:

«Er dere da oppreist med Kristus, så søk det som er der oppe, der Kristus sitter ved Guds høyre hånd». (Kol. 3, 1). Jeg har skrevet en del om dette i en tidligere artikkel, som ligger her på nettstedet.

Likeså har jeg skrevet en artikkel der jeg behandler selve tidsaspektet – altså når kan vi forvente at menigheten tas inn i det himmelske? For én dag, nemlig, vil dette skje. Vi skal tas inn i herlighet hos Kristus, slik Paulus skrev:

«La deres sinn være vendt mot det som er der oppe, ikke mot det som er på jorden. Dere er jo døde (for verden her nede)- og deres liv er skjult med Kristus i Gud. Når Kristus, vårt liv, åpenbares, DA (her har vi endelig dagen da vi skal tas inn) skal også dere åpenbares med ham i herlighet.» (Kol. 3, 2-4).

TIDSASPEKTET:

Jesu egen omtale av sitt annet komme til de troende var i lys av at han skulle komme ned igjen til Israel i apostlenes levetid. Det skulle skje ved at Israel først omvendte seg, hele folket, og tok vanndåpen – slik Peter la fram for nasjonen i Jerusalem på Pinsedag i Apg. 2 da Hellig Ånden kom over dem som vi kan lese.

Om dette komme var det at Herren formante dem om IKKE å spekulere på tidsaspektet. Fordi dette 'komme' var så absolutt betinget. Betinget av at Israel først måtte framstå som omvendte til tro på Messias Jesus. Apostelhistoriens 30 år med forkynnelse om Kongeriket og Jesu annet komme, vitner om at nasjonen forble uomvendt i forhold til kravet som Kristus hadde gitt dem.

Men om Jesu ultimate komme (for komme skal han, selv om Israel nektet å omvende seg) – taler profetene. Den av disse som har det mest detaljerte og rett-på-sak tidspunktet for Jesu annet komme, er uten tvil Hosea, profeten som Gud sendte til å formane Nord-Riket med de ti stammene.

For en nøyaktig og ganske velreferert bibelsk utlegning om dette, se egen separat artikkel kalt *«De to Jesu gjenkomster som omtales i Det nye Testamente».*

Når vi – kort fortalt – skal beramme tiden eller en omtrentlig tids-oppfatning om når menighetens tid på jord opphører og vi tas inn i det himmelske, så finnes slik info nedlagt i Hosea 6, 2 – der det tales om de 'tre profetiske dager' – det vil si: Hver dag er på ett tusen år. Slik står det: (NB: Slutten av 5. kapittel viser at det er Israel som er '*oss*')

«Han vil gjøre oss (Israel) levende etter to dager (to tusen

år). På den tredje dag (da Tusenårsriket etableres ved Jesu annet komme) vil han oppreise oss, og vi skal leve for hans åsyn.»

Med andre ord, profeten sier dermed også at det må ha vært en dag forut for dette, da Israel ansees som å ha avgått ved døden som nasjon! Å bli gjort LEVENDE *ETTER* TO DAGER (to tusen år) er det samme som å si, at etter to tusen år som falne fra Gud (døde i Guds øyne) skal nasjonen igjen bli en nasjon som helt igjennom blir å regne som Guds helt og fullt. De blir som nasjon igjen talerør for alt Guds anliggende med menneskeheten.

De er ikke ennå kommet dit igjen, da dette målet ikke kan nås uten at Jesus er kommet igjen fra himmelen.

Men for at de skal komme tilbake til denne status de hadde før de falt fra *(de falt fra slik en leser i Apg. 28, 25-28 – særlig vers 27: De ville ikke omvende seg)*, så må menigheten – oss frie troende – tas BORT slik at det derfra blir bare Israel på jord som taler fra Gud og som betjener verden som Guds innsatte lovlige presteskap. Det er bare oss, menigheten, som er lovt himmelen der oppe. Israel i Tusenårsriket, skal som vi skjønner være Guds prester på jorden.

Det er altså to helt forskjellige kallstyper.

Da finner jeg at det finnes to reelle alternativer for når tid en kan forvente at menighetens tid er forbi og vi blir tatt inn i himmelen:

ALT. 1. Gud regner Israels død å ha inntruffet i år 62, da Paulus gav dem den dom som vi leser i Apg. 28, 25-28 – hentet fra Jes. 6.

ALT. 2. Eller, Gud regner Israels død å ha inntruffet da nasjonen ble fysisk ødelagt i romernes gjennombrudd i år 70 e. Kr. og Jerusalem og tempelet ble ødelagt og brent.

Dersom det er alternativ 1, da har vi cirka 2026 som det året da menigheten tas inn i himmelen overnaturlig. Regnet korrekt ut fra jødisk kalender med 360-dagers år. For vi vet også fra Bibelen at Gud skal sende ned den ekte Elias sammen med Moses (Åp. 11ff) for å drive Israel til omvendelse gjennom en profetert trengselstid, kalt Jacobs trengsel – Israel skal tvinges til å omvende seg gjennom svære domshandlinger slik en leser av Åpenbaringsboken. Faktisk bare 11 år til i skrivende stund!

Dersom det er alternativ 2, da har vi 8 år til å legge inn – og dette vil da bli år 2034….ikke for Jesu komme, men for Elias' komme og Mose, som jo skal komme FØR Herrens dag – dagen da Jesus kommer til jorden igjen. Jesu komme vil skje 7 jødiske år fra det at Elias/Moses i Åp. 11, kommer for å vekke opp Israel 'fra de døde' – åndelig talt. Altså, det blir da 19 år til, (nå er det 2015) som også egentlig er en kort tid tatt i betraktning at menigheten har vært her i snart to tusen år.

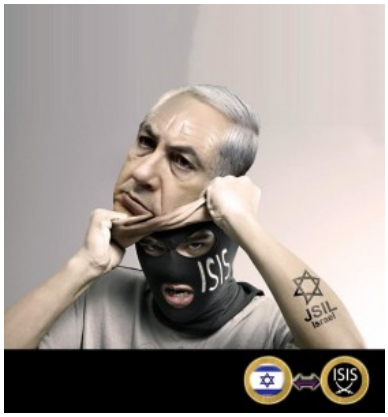
Uansett: Begge alternativ gir oss en meget kort tidsperiode – der forventningen til DAGEN vi reiser hjem bør øke for hver dag! Ikke i hysteriske former, men i stille takknemlighet over at vi ikke skal måtte vente i 'nye århundrer' for at målet skal oppleves for oss troende.

Når vi i samme åndedrett tar en *titt på dagens verdensbilde* med all krig nød og uro mange steder, så kan i allfall undertegnede klare å tenke seg at det jo er *på høy tid å sette sluttstrek*, slik at Jesu komme kan skje og verden bli satt i orden og komme inn under Guds direktestyring, ved Jesus Kristus, han som er gitt all makt i himmel og på jord.

Hvorfor ikke flere prester, pastorer og predikanter holder dette tydeligere fram i deres møter og virksomheter har jeg ikke noen klar formening om. Siden Paulus ber oss spesifikt om å holde dette oppe og i høy kurs, så burde vel vi kristne ta fram disse ting i en mere bestemt form og forkynnelse?

VERDENSSITUASJONEN

Akkurat nå (høsten 2015) har vi fått over oss den enorme flyktningekatastrofen ved syrere og andre som strømmer panikkslagne opp igjennom flere europeiske land. Unge, eldre, enslige så vel som familier med barn…de bare søker et nytt hjemland der de eventuelt kan finne fred fra krig og opprør, bomber og granater.

De vet ikke om de noen gang kan reise hjem igjen…og absolutt ikke *når* dette kan skje. Det som det ondskapsfulle sionist-Israel står bak, det må altså vi nordmenn og andre folk ta utgiftene med…vi blir påtvunget en kjempemessig bølge av flyktninger, og hvor skal det ende? Det er opplagt at vi på den ene siden bør hjelpe, men på den annen side så kan vi ikke bare glatt *gi bort Norge til fremmede*, hvor trengende de enn måtte være. Det må gå en grense. Israel kan jo ta inn de flyktningestrømmene som de selv har provosert fram ved sitt skitne kyniske spill! Da kunne Netanyahu og kabinettet hans fått smake sin egen medisin. Disse samvittighetsløse banditten og morderne.

Har noen lagt merke til en underlig ting? Når hører vi om at eksempelvis ISIS morderne har attakkert i Israel? Har de stormet inn i Tel Aviv? Jerusalem? Haifa? Nei, alle andre steder der de herjer – men aldri i Israel.

Ytterst påtakelig og avslørende.

Og hvorfra har de fått splitter nytt utstyr *(bilder på nettet viser nye Toyota pick-up biler, mange med nye maskingeværer montert på lasteplanet)* – hvor får de alt utstyret fra? Plutselig poppet de opp på verdensarenaen ut fra det store intet. Med svarte flagg/slagord, og maskerte i svarte klær *(visste du at i muslimsk tro, skal man ikke kle seg i svarte klær være seg Jihad eller andre offentlige ærend)* ? Her har falsknerne bommet helt. Utstyret kommer fra kontaktene som forsyner Israel med våpen, og det er i første ledd USA og deres leverandører. Hvor oppmerksom er TV-2 sin kvinnelige journalist Mah-Rukh Ali som utga en bok (*Trusselen fra IS*) nylig, på at ISIS er en Israel/USA/CIA svindel og plott? At de er en klassisk Mossad/CIA 'Rent-A-Mob'?

De som leser mine forskjellige innlegg omkring dette, har kanskje notert min avsløring (og det finnes det mengder av stoff om på internett!) om at det er Israel/Mossad i samarbeide med forbyterligaen/snikmorderne CIA som har konstruert en 'Rent-A-Mob' morderbande, ISIS – som skal kaste dårlig lys imot muslimene og få verden til å anse muslimer som demoniske. *John McCain,* formann i USAs forsvarskommité *(en forferdelig krigshisser, hatet av millioner av rettskafne amerikanere)*, innrømmet åpent i TV intervju at det var USA som hadde trent opp den syriske ordinære opprørshæren for å styrte Assad. Disse er skyld i at flyktningstrømmen har eksplodert. I tillegg har vi ISIS.

Med falske iscenesatte ISIS halshogginger *(de er filmet i*

studioguider manipulerte for en virkelig halshugget!) setter dette panikk i mange mennesker i Midt-Østen. Assads regime har ikke skylda for at Mossad/CIA driver konspirasjoner og mord av sivile for å omstyrte landet til egen fordel. Den sionistiske jødedommen står bak dette og mye annet ondt. Når skal dette få en ende?

Putin har endelig gått inn med russiske fly attakker og sprengt ISIS stillinger så vel som opprørernes. Putin vil ikke være med på agendaen til New World Order, som tabbet seg ut i Irak…da det viste seg at masseødeleggelsesvåpen ikke fantes hos Saddam Husseins regime. Drapet/hengingen av Saddam var et simpelt NWO rovmord og et overgrep mot både menneskerettigheter og alminnelig moral. Det samme kan sies om Gadaffi og drapet på ham. USAs moralkodeks er kaputt, den eksisterer ikke.

Se ikke minst på den skandaløse ondskapsfulle tortur som drives på Guantanamo, Cuba. Bare en uopphørlig grådighet til å dominere og overta land i Midt-Østen, for så endelig å la Israel ta over en vakker dag. Alle vet vel nå at USA styres i praksis ikke av president og kongress, men av den ***jødiske sionistiske lobbyen***, som i likhet med under 2. verdenskrig dirigerer politikken og militærets agenda. *Sjekk internett, som overflommes av riktig info om dette*. Når skal galskapen og Israels/USAs herjinger bli stoppet? Israel er jo som musen som holder elefanten i øret og dirigerer denne. Det er vanvittig.

DET BLIR JESU GJENKOMST SOM UTFRIR VERDEN FRA DET ONDE

Dette får en bråstopp idet Jesus Kristus kommer fra himmelen med dunder og brak:

«Men dere som lider trengsel, SKAL HAN GI RO sammen med oss. Dette skal skje når Herren Jesus åpenbarer seg fra himmelen med sin makts engler. (Engler med krigsmakt, OBS) – HAN KOMMER MED FLAMMENDE ILD og tar hevn over dem som ikke kjenner Gud og over dem som ikke er lydige mot vår Herre Jesu evangelium.» (2. Tess. 1, 7-8).

JESUS SA OM DET SAMME: *«Da skal Menneskesønnens tegn (korset?) vise seg på himmelen, og alle folk på jorden skal bryte ut i klagerop, og de skal se Menneskesønnen komme på himmelens skyer med kraft og stor herlighet.»* (Matt. 24, 30).

I tiden før dette som Paulus skriver om her, er det at vi finner de to profetene i Åp. 11 – som er Elias og Moses. De har i årene før Jesus kommer, tuktet og plagestraffet det sionistiske Israel slik at de er nærmest slått flate til bakken…og når Jesus kommer, setter han inn dødsstøtet mot alle som hater ham og som ikke vil høre evangeliet. Tålmodigheten er slutt, og verdens onde veier skal stoppes på alle fronter. (Se min bok *«Moses og Elias kommer med hevnens dag»* – den er til gratis nedlasting).

Jesus kommer til å komme BARE SOM DOMMER OG FRELSER og ikke lenger slik han var første gang, der han påtok seg lidelser og forsakelser og ble hengt på et kors, som et offerlam for all synd.

Nå er han HEVNEREN (se Esek. 36, 23 mv.), og DOMMEREN, og også tar han den overordnete rolle som BØDDEL sammen med sine veldige krigsengler…og all ugudelighet skal få seg et slag som de aldri hadde forestilt seg. All kristusspott blitt stoppet, all ateisme og oppkjeftighet fra både jøder og hedninger, bråstopper. Alle som har spottet, forbannet og omtalt Gud og Kristus på en råtten/nedsettende måte, vil få tidenes største baksmell. Det er 'Payback Time' mine venner.

Han dreper først Antikrist og Den falske Profet (Åp. 19), deretter disses hærstyrker som prøver å skyte mot dem…og det blir bare en tredjedel overlevende. To tredjedeler blir drept av Herrens domsengler og Ham selv i dette forrykende scenario. Det blir kanskje så mye som 8 millioner drepte i dette siste slaget, dersom 3 tredjedeler utgjør 12 mill. I dag er Israel cirka 7,2 mill. Det blir himmelens fugle-horder som rydder bort (spiser opp) likene, etter at Herrens engel kaller dem til åstedene i Israel (Åp. 19, 17-18).

«I hele landet (Israel) sier Herren, skal to tredjedeler utryddes og omkomme, bare en tredjedel skal bli spart.» (Sak. 13, 8)

«Bare en liten flokk skal bli igjen av dere – dere som var så tallrike som himmelens stjerner – fordi du ikke hørte på Herrens (Kristus), din Guds røst.» (5. Mos. 28, 62).

SIONISMEN – DET MORDERISKE KONSPIRATIVE ISRAEL FÅR EN BRÅ DØD.

Holocaust-bløffen blir lagt i grav like fort. Og all annen ugudelighet fra den falne talmud-jødedommen og deres hang og besettelse med løgner får sin brå død, og det blir helt tyst fra den kanten! Jesus og hans engler kommer til å knuse all vantro jødedom i HELE VERDEN, inkludert disse i USA. Bare de som omvender seg blir spart.

Herren kommer til å rydde opp og omkalfatre enhver nasjon som lar seg styre av sine svorne fiender, den talmudiske

jødedom og de som støtter disse igjen.

Ingen kan slippe unna Herrens skarpe blikk og viten om alle ting. Han skal slå hedningene med jernstav og den ugudelige skal han drepe med sin munns ord, sier profetene.

Verden vil kunne se mange av disse fantastiske englene fra Gud, i det de skal oppholde seg mye ved tempelområdet. Jesus sa om dette:

«Og dere skal se himmelen åpnet og Guds engler stige opp og stige ned over Menneskesønnen» (Joh. 1, 52) – underforstått, når Jesus regjerer ut fra Sion, tempelberget. Antakelig synlig også ved de TV media som får lov å sende fra Jerusalem. Tiden vil vise dette, men interessant er det.

Grunnen er jo åpenbar: Englene er jo en himmelsk overmenneskelig tjener-gruppe vi stort sett bare kjenner fra Bibelen. Men som vi aldri selv har sett i aksjon. For at verden skal holdes i sjakk og ha en ærefrykt for Kristus og hans regjering, behager det Gud å la hans engler sees (daglig?) i området, og slik holde uroelementer fra å forgripe seg på den ene eller andre måten. Folk vil være skrekkslåtte ved tanken om at en av disse englene skulle sette i gang noen straffeaksjon. Folk forstår at de har overnaturlig makt når de blir sett dalende ned eller flyende opp.

Men det som står igjen når alt er over, er et nytt Israel som lyder Kristus og regjerer med ham i Guds Tusenårsrike på jord (Åp. 20, 4-5).

Med andre ord, det er nok etter min vurdering ingen verdslig politisk- eller militær makt som klarer å sette ondskapen på plass og få slutt på opprør, kriger og det svære flyktningproblemet.

Den endelige avslutning vil kun være mulig idet Kristus en dag kommer tilbake slik jeg har forespeilet ovenfor i hht.

Bibelens lære.

Av Jan Lilleby

Hva var det som egentlig skjedde i årene beskrevet i Bibelen fra og med den dagen at Jesus Kristus inntok scenen i Judea og Galilea i år 29 e. Kr. Inntil vi finner Paulus i Rom i lenker der han banker på det jødiske lederskapets dør i Apg. 28, 31 i år 62 e. Kr.?

Jeg kunne summert opp et meget kortfattet resymé i et par setninger, men vil nå ta det heller litt skritt for skritt. Og jeg håper at leserne da kan følge og reflektere over dette.

Jesus tilbyr Israel et Nådens år fra Herren

Det første som skjedde var at Jesus – i kjølvannet av døperen Johannes – stod fram offentlig og proklamerte at det profeterte *'Nådens år fra Herren'* var et faktum! En tjenestetid der Kristus bød Israels folk å omvende seg og tro på ham som deres utvalgte Messias.

Jesus selv brukte dette profetiske faktum i det han introduserte nådeåret i synagogen i Nasaret ved å lese denne profetien opp fra Jesajas' bok 61, 2 – og med vilje unnlot han å lese siste halvdelen av verset.
«….frigjørelse for de bundne, til å utrope et nådens år fra Herren…»

Jeg vil også legge til vers 9 i denne sammenheng, der man får løftet og vyene om det lovte Tusenårsriket for Israel (i

evangeliene: Himlenes Rike, osv.) der Jesus Kristus skal sitte på sin trone på Sion og regjere nasjonen og verden:

«Deres ætt skal bli kjent blant folkene, og deres etterkommere blant folkeslagene. Alle som ser dem, skal kjenne at de er en ætt som Herren har velsignet.»

Det er i Tusenårsriket at denne lovte velsignelsen vil ligge over Israel med full tyngde, i nærvær av Kristus selv.

Likeså, Sakarja hadde senere sine visjoner om dette tusenårige Kongeriket med Messias på tronen, helt i tråd med Jes. 61, 9:

Kap. 8,23 – *«I de dager (Kongerikets dager) skal det skje at ti menn av alle hedningefolkenes tungemål skal gripe fatt i kappefliken til en jødisk mann og si: Vi vil gå med dere, for vi har hørt at Gud er med dere!»*

Det er riktig å si at dette *'Nådens år fra Herren'* for Israel inkluderte hele tidsrommet fra Jesu fødsel inntil han døde på korset langfredag år 32 e. Kr.

Ved å sende Jesus, hadde Gud begynt sitt private profetiske program for sin utvalgte nasjon og folk, Israel, der han tilbød dem Den nye Pakt (testamente) i Jesu blod i henhold til Jer. 31, 31, senere også gjentatt og forklart inngående i Hebr. 8 og 9. Dette hadde intet anliggende for noen andre utenforstående folk og nasjoner som sådan. Det var bare Gud som hadde begynt en privat intern dialog med sin utvalgte gamle nasjon. Ef. 2, 12 forteller oss at vi vanlige hedningefolk var holdt på utsiden av alle de velsignelser som Gud hadde lagt over Israel. Vi var overlatt til å vandre på våre egne veier, lærer Paulus i Apg. 14, 16. Men Israel var derimot opplært og vandret på Herrens veier, en nåde gitt av Herren, og holdt adskilte fra verdens øvrige nasjoner. Husk 2. Mos. 19, 5-6 der vi ser at Israel var utvalgt til å bli et Hellig og kongelig presteskap for Gud på jord.

Kort sagt, Jesus sa fra om det flere ganger – at han var bare utsendt til de fortapte fårene av Israels hus, altså jødedommen. Ingen andre. (Senere, i Apg. 10, finner vi at proselytter ble gitt adgang inn i Den nye Pakt, men kun i et begrenset engangs-tilfelle der Peter først måtte ha særåpenbaring før han torde gå til hedninger).

Lukas 22, 20 viser oss Jesus like før korsfestelsen, da han erklærte at hans blod skulle bli utgytt for å føre et troende Israel inn under Den nye Pakt, som skulle oppgradere og overskygge den gamle pakten inngått på Sinai, Mose lov.

«Likeså tok han kalken etter aftensmåltidet og sa: Denne kalk er den nye pakt i mitt blod, som utgytes for dere (Israels folk).»

Dette hadde (år 32 e. Kr.) ingen ting å gjøre med verden for øvrig. Det var en pakt som bare kunne tilbys slike som først hadde levd under den gamle pakt, Mose lov og bud (ref. Hebr. 9, 15 mv.). Altså, bare jødedommen og et fåtall proselytter hadde slik en anledning. Det hadde ene og alene å gjøre med det lovte tusenårige kongeriket som var lovt av Gud for nasjonen, med Kristus som konge, slik Gud åpenbarte gjennom Moses på Sinai i 2. Mos. 19, 5-6. Et kongerike av prester, et hellig folk utvalgt til å være et presteskap for Gud på jord. Akkurat slik vyene i Jes. 61, 9 og Sak. 8, 23 sitert ovenfor angir, hedninger skal gripe tak i jødene fordi de ser at Guds velsignelse og nærvær ligger over dem i Kongerikets tid.

Dette første såkalte *'Nådens år fra Herren'* for Israel finner vi innen de fire evangeliene i den tid Jesus virket på jord i Israels land. Det endte med korsfestelsen langfredag og oppstandelsen noen dager etter. Alt sammen i henhold til profetene i Bibelen. Slik Johannes oppsummerte det, Han kom til sitt eget (folk), men hans egne tok ikke imot ham….Joh. 1, 11.

Selv om han var iblant dem i 33 år – det profeterte nådeåret i Jes. 61, 2.

Det andre ekstra nådeåret gitt Israel

Etter at Jesus hadde oppstått og levd blant disiplene de førti dagene som er nevnt i Apg. 1 der han lærte dem vedrørende Kongerikets oppdrag, så tok apostlene over den forkynnelsen som Jesus hadde introdusert i sin tjeneste. Dette kom egentlig i gang fra og med Pinsedag år 32 slik vi leser av Apg. 2 og Den Hellige Ånds komme over flokken på Øvre Salen i Jerusalem.

Peter var gitt sammen med de elleve å gå til Israel innen landets grenser (samt til de få proselyttene i Apg. 10) og tilby nasjonen Kongeriket med Jesu gjenkomst dersom nasjonen ville først omvende seg. Sjekk Peters taler i Apg. 2 og 3. Og siden ble Paulus utsendt til jødene/synagogene i diasporaen utenfor Israel, i provinsene – men ulikt Peter ble det gitt ham å ta inn mange flere proselytter for å gjøre gjenstridige jøder sjalu til omvendelse (Rom. 11, 11). Gal. 2, 7-8 viser oss dette helt klart. Bare Paulus hadde å gjøre med både jøder og proselytter på fast basis, såfremt det viste seg at jødene var gjenstridige – for da tillot han proselytter å ta plassen fra slike. De ble podet inn på Israels tre, der en jødisk gren først var brutt av ved sin vantro mot apostelens forkynnelse.

Aldri var hedningeverden som sådan noen gang gitt fullt grønt lys til bare fritt å storme inn i Israels velsignelser i Messias-troen. Dette faktum kan du ta med til banken.

Denne type apostolisk virksomhet var forutsagt av Jesus i hans lignelse i Lukas 13 om det fruktløse fikentreet, et bilde han brukte om det vantro Israel som han visste skulle fornekte ham enda en gang.

I denne lignelsen pekte Jesus på et ekstra nådeår som skulle bli tillagt det nådeåret han selv proklamerte i synagogen i Nasaret 3 år tidligere, som følger:

(Luk. 13, 6-9) – *«En mann (Jesus!) hadde et fikentre (Israel) plantet i sin vingård. Og han kom og lette etter frukt på det, men fant ingen. 7: Han sa da til vingårdsmannen: Se, i tre år (Jesu tjeneste var tre år) har jeg nå kommet og lett etter frukt på dette fikentreet, men ikke funnet noe. Hogg det ned. Hvorfor skal det stå her og utarme jorden? 8: Men han (vingårdsmannen) svarte og sa til ham: Herre, la det få stå også dette året (i engelsk står det, One more year)- til jeg får spadd opp rundt det og gjødslet det. 9: Kanskje bærer det da frukt neste år. Gjør det ikke det, så får du hogge det ned.»*

Vingårdsmannens røst i dette her, står for Jesu apostler som skulle ved sin forkynnelse spa opp jorden og gjødsle fikentreet, Israel, med forkynnelsen om Jesus for å omvende nasjonen slik at den ikke skulle bli ødelagt, hugget ned!
Dette ekstra året for å få liv i fikentreet, var de 30 årene med Apostelgjerningene og arbeidet som ble utført av dem – i praksis å regne som et ekstra nådeår, og som derfor utgjorde omtrent samme kalendertid som Jesu liv på jord, slik det første nådeåret var.

Men dessverre, det nyttet ikke. Israel ville ikke omvende seg (se Apg. 28, 27) – og som konsekvens kom altså landets katastrofale ødeleggelse i år 70 e. Kr. da den romerske stridsøksen hugget det vantro Israel ned, det fruktløse fikentreet. Og slik er deres status hos Gud til denne dag og fortsatt, inntil Gud finner for godt å sende ned Elias slik Jesus sa i Matt. 17, 11. Dette nye kallet til Israel vil komme idet Den store Trengsel starter, slik Åpenbaringen viser. Åp. 11 viser oss Elias og Moses i Israel som profeterer straff og plager.

Vi gjør klokt i å merke oss hva Jesus faktisk sa i sin

lignelse, om Israels åndelige og nasjonale status: *«Hogg det ned. Hvorfor skal det stå her og utarme jorden?»*

Jesu ord kan ikke misforstås: Så lenge et gitt jødisk foretak i form av en nasjonal samling i Israels gamle landområder (Palestina) ikke er en ren gruppe Jesus-troende jøder, vil slike oppholde seg der helt imot Guds vilje, altså ulovlig og egenmektig – dette til tross for at FN gav de jødiske sionistene mandatet i 1948 og staten Israel ble proklamert den 14. mai.

Hedningers røst (FN) og Guds røst er to helt forskjellige ting.

Landet er i Guds plan tiltenkt bare for Jesus-troende jøder – og dessuten, landet kan i ettertid av dets ødeleggelse i år 70 ikke bare uten videre inntas, selv om alle skulle ha trodd på Jesus. Nei, de må ny-inviteres av Kristus personlig med et konkret tilbud om å få Kongeriket gitt dem. Med andre ord, Jesus må først ha kommet tilbake. Det er dette vi óg kan se i Sak. 13-14.

Dette tilbudet om å få Kongeriket vil starte opp med de to profetene i Åp. 11, og de gjenåpner da Den nye Pakt som tilbud til Israel. Se også Matt. 24, 14 – *«Evangeliet om riket skal bli forkynt over hele landet….og så skal enden (på trengselen) komme.»* Dette er feil oversatt i mange bibler, som sier «Bli forkynt over hele jorden». Nei, det blir som under Peters tjeneste: Forkynnelsen og tilbudet om Kongeriket gis kun til jødene.

På den annen side så betyr allikevel ikke deres ulovlige opphold i landet i vår tid at man derfor skal søke å kaste de ut igjen. Absolutt ikke. Dette er nå for sent, for i og med deres ulovlige kapring av landet gjennom mye politisk triksing og under-bordet-fiffel, så vil dermed veien ligge åpen for den falske messias som vil prøve å stjele Jesu plass hos jødene: Antikrist. Denne falske messias er et

makabert resultat av jødenes egen ulydighet og vantro imot Jesus i alle århundrer. Nå vil de få det de har bedt om: En annen messias enn Jesus, og det ender med total katastrofe.

Det er nå bare Gud og Kristus som ved sine inngrep kan redde nasjonen og få den på rett kjøl.

Gud vil bruke den kommende trengselstiden i Israel til å rense og bringe fram et nytt Israel, et Jesus-troende Israel som skal tjene under Kristi regjering i Tusenårsriket som kommer.

I Jes. 61, 2 – siste halvdel av verset – finner vi igjen Den store Trengsel, men som av profeten kalles for «En hevnens dag fra vår Gud» – og dette er Guds redskap til å rense seg et Israel som blir lydige til Kristus, og som skal bli en velsignelse for hele verden. Se også Esek. 36 om Herren som skal hevne spotten mot Kristi navn fra eksil-jødene.

Det samme kan sies om apostlene som vi leste i Joh. 1, 11 om Jesus – «De kom til sitt eget folk, men deres egne tok ikke imot deres budskap om Jesus.» De tok ikke imot Jesus, selv etter at Gud hadde gitt dem et ekstra nådeår til å omvende seg.

Denne gang ville ikke Gud strekke det noe lenger, eventuelt tilby et tredje nådeår. Nei, nå gikk det mot Israels ødeleggelse. Fikentreet skulle hugges ned, for frukten uteble – og de skulle jages ut av landet, for «treet» skulle ikke bli stående der og oppta jordsmonnet og utsuge det. Jesu egne ord, og slik gikk det altså. Men jødenes fall ble etterfulgt av en helt ny tidshusholdning gitt verden gjennom Paulus: Husholdningen med Guds nådefrelse, en gave gitt i tro på Kristus uten krav til gjerninger (Ef. 2, 8).

Lignelsen i Luk. 13 om fikentreet bør leses sammen med lignelsen i Matt. 22, 1-14 om «Kongens utsendinger» – særlig versene 6 og 7. Der talte Jesus om sine apostler (utsendinger) som gikk ut for å innby til bryllupsfest, og

hvordan disse ble forfulgt og mange ble drept, og sier da om dette:

«Men andre la hånd på hans tjenere, de mishandlet dem og slo dem i hjel. 7: Da ble kongen (Jesus) harm, han sendte ut sine krigshærer (romerne) og drepte disse morderne og satte ild på byen deres (Jerusalem).»

Fra vers 8 og videre, taler lignelsen om den gjenopptatte virksomheten for Kongeriket, som skal finne sted i Den store Trengsel som jeg har nevnt.

Vi må merke oss at den romerske hær ikke egenmektig valgte å ødelegge Israel. Nei, ødeleggelsen kom fordi jødene selv hadde provosert overmakten, og det på en meget farlig og opportunistisk måte. Selv-erklærte falske messiaser framstod og forledet folket til opprør i år 66 e. Kr. og etter fire år ble nasjonen knust, ja på samme kalenderdag (10. september) som da jødene ble tatt til Babylon i år 586 f. Kr. Og Judea, Samaria og Jerusalem ble herjet og massakrert, byen og tempelet ble svidd av i henhold til Jesu profeti – endog tusenvis av jøder tatt i opprøret, ble korsfestet langs veien fra Jerusalem ned til Cæsarea til skrekk og advarsel. Men det store flertall av krigsfanger (over 17 års alder) ble sendt på skip til Aleksandria og forsøkt solgt som slaver der. Moses forutsa dette i 5. Mos. 28, 68, og Josefus' bok om Den jødiske Krig vitner om detaljer rundt dette. Ødeleggelsen blir karakterisert som selvforskyldt, og romerne var absolutt ikke «Anti-Semitter» – ikke på noen måte.

Tidshusholdningen med Guds frie nådefrelse i Kristus

Etter at vi ser frafallet til Israel (Apg. 28, 27…de ville ikke omvende seg) omkring år 61-62 da Paulus konfronterte dem i Rom, så kan vi i ettertid bare finne tre skriftdeler i Bibelen som taler til og om denne nye nådefrelsen. Disse er

Efeserbrevet, Kolosserbrevet og Filemon. De er alle skrevet av Paulus etter at Gud avbrøt kontakten med Israel på grunn av deres endelige definitive vantro mot Kristus som nasjon. Av disse er det de to førstnevnte skriftene som har troslære til menighetens tidshusholdning med fri nåde og der himmelen oppe hos Kristus er selve endemålet for den troende. Dette finnes bare i de to brevene.

Alle andre brev i NT som har troslære, handler om forhold som gjaldt under den tiden da Den nye Pakt ble tilbudt jøder og proselytter, altså tiden med Apostelgjerningene.

Det er Efeserbrevet/Kolosserbrevet som fortsetter den bibelske tidslinjen (alle bibel-teologer og de fleste kristne trossamfunn er enige om dette) der Apostelgjerningene slutter, nemlig omkring år 62 e. Kristus og Paulus er fortsatt i varetekt med lenker i sitt leide husrom i Rom.

Paulus' nye evangelieåpenbaring blir fremsatt som noe Gud hadde holdt hemmelig hos seg selv, siden før han skapte verden, og som først ble gitt Paulus, av alle mennesker. Ef. 3, 1-9 er selve programerklæringen omkring dette nye frie evangelium, fulgt opp av Kolosserbrevet. Han navngir det nye evangeliet som blant annet «Evangeliet om Kristi uransakelige rikdom» – det vil si, dette kunne ikke finnes i tidligere bibelskrifter/åpenbaringer. Det var uransakelig, usporlig og uetterrettelig, ikke ett eneste ord om dette hos noen av bibelens profeter. Det skiller seg helt ut fra hva apostlene forkynte da de holdt på å tilby Israel Den nye Pakt og Jesu gjenkomst for Kongeriket.

I disse to epistlene finner vi ingen ting om noe Kongerike (tusenårsriket) på jord for den troende med Jesus som Kongen. Jesus blir nå heretter omtalt med tittel av Paulus som Hode for hans legeme som er menigheten, og menigheten omtales bare i en-tall heretter. Ingen pakt verken ny eller gammel omtales som noe som gjelder mellom Kristus og den

troende, men bare en fri gave i form av nådefrelse uten gjerninger, ingen vanndåp forlanges ei heller dåp i Hellig Ånden, ingen mirakelgaver med tegn, under og helbredelser, ingen nattverd minnestund, og Mose lov finner vi som avskaffet, heller ingen «Jøde først, så greker» for nå har Israel falt bort fra Gud og mistet den retten; ingen helligdager, sabbater eller matregler, og endelig – intet budskap eller forkynnelse om at Jesu gjenkomst skulle regnes som immanent (overhengende, plutselig) slik vi finner i Apostelgjerningene da Den nye Pakt til Israel ble tilbudt dem.

Den troendes frelseshåp er forandret fra og med Efeserbrevet, for nå er det himmelen der oppe hos Kristus (gresk: *epiuranos* – himmelen over himlene) som gjelder, og Kongeriket for Israel er satt på vent inntil jødenes frafallsynd er blitt fullmoden og han sender dem Elias slik nevnt.

Dette er hendelsesforløpet – de store linjene – som vi ser i Det nye Testamente.

Det er ikke for alltid ute med jødene, nei langt ifra!

De har vært ute og spredt for all verden og plaget i snart to tusen år på grunn av fallet da de sa nei til Jesus nasjonalt. Men Gud skal igjen kalle dem opp og utvelge sin nasjon, og dette blir gjennom Den store Trengsel som snart kommer i Israels land. (Dette rammer ikke vanlige nasjoner i verden, men bare indirekte, mest i form av den skrekk og undring som man gripes av når de ser hva Gud gjør for å tukte Israel på plass).

Etter dette fallet i år 62 da Paulus fikk det endelige «nei» fra jødene, den fatale og ultimate fornektelsen fra de elleve synagogene i Rom, fulgt av ødeleggelsen i år 70, fant Gud i sin nåde for godt å utlyse denne nye frelses-perioden for verdens folkeslag (inkludert den individuelle jøde

selvsagt – se Ef. 2, 15) ved bare å gi oss alle den frie nåden, en ren gave uten noen pakt-forpliktelser eller lover og bud. Bare renhetsformaningene til Paulus i Efeserne og Kolosserne…moralske og samvittighetsbaserte leveregler som bare følger naturlig av dette at vi tror og elsker Jesus Kristus, slik fortalt oss av vår apostel Paulus.

Det var altså bare Israel som hadde pakter med Gud, og som inneholdt både lønn og straff – og ikke bare lønn, NB. Se Rom. 9, 4-5…dem tilhørte….osv.

Men nå i nådetiden stiger ikke Gud ned for å sjekke opp synden og utdele straffedommer om det går over breddene. Nei, dette er forbeholdt den neste husholdningen som kommer: Tusenårsriket med Jesus på jord som Konge i Jerusalem. Da må nasjoner og deres ledere passe munnen og lære seg å tie og være tilbakeholdne i spørsmål om tro og rettferdighet på jord, ellers vil Kristus begynne å slå med sin jernstav og sin strenge rettferdige styringskraft!

Nå er vi fremdeles inne i den nådetiden som kom med Paulus i år 62, men snart skal dette opphøre, og menigheten tas inn i det himmelske slik det er lovt i Kol. 3, 1-4 – *vi skal åpenbares med Kristus i herlighet i det himmelske.*

Av Jan Lilleby

Menigheten er definert av Paulus ikke bare som en gruppe troende – men som en *egen separat tidshusholdning* (Ef. 3, 2).

Paulus fikk denne forvaltningen betrodd av Herren idet han konstaterer at Israel var falt fra Gud, for de nektet Kristus som nasjon, og vi leser om bruddet mellom dem og Gud i Apg. 28, 25-28, særlig vers 27 som brysk fastslår – de vil ikke omvende seg så jeg kan få lege dem.

Da kom omsider – år 70 – ødeleggelsen over Israel for deres store ulydighet mot Herren.

Men som nevnt, direkte fulgt av at Paulus fikk seg åpenbart det han kaller 'hemmeligheten' – en husholdning som ikke innebar det samme frelseshåpet som tidligere var presentert for Israel, nemlig Kongeriket i Israel og Jesus som konge. Men det ble heretter himmelen der oppe, der nå Kristus sitter ved sin Fars høyre hånd i herlighet. Ef. 1-3 handler særskilt om dette, og det samme finner vi i Kol. 1-3 – Paulus' lære om det nye frelseshåpet som i tidligere tider og husholdninger hadde vært helt skjult i Gud og ikke kunngjort for noen.

I de fire evangelier og i hele tiden som den påfølgende historien i Apostelgjerningene vitner om, inkludert de skrifter som ble skrevet i dette tidsintervall, hadde bare Israels frelse for øyet. Deres håp var Kongeriket, læreformen var Den nye Pakt til Israel, og de hadde en tidsfrist til å akseptere budskapet før Gud ville måtte sende sin dom dersom de ikke aksepterte.

Tidsrommet for å oppfylle riktig Mose ord i 5. Mos. 18, 18-19 blir av Jesus definert som 'Ett ekstra nådeår' basert

på Jes. 61, 2 – der nådeåret opprinnelig blir definert som den tid da Jesus kom og til hans himmelfart, altså omkring tretti år drøyt. Peter minnet kraftig om dette faktum i talen etter pinsedag i Apg. 3, 22-23 der han taler til Israel om dette. Dersom nasjonen ikke tok imot Jesus, ville det komme en ødeleggelsesdom!

Dette nådeåret – som da tilsvarer de omkring tretti årene som Apostelgjerningene rapporterer om – var gitt med tanke på at Jesu drøyt tretti års tilstedeværelse på jord skulle være malen. Det er lignelsen i Luk. 13 som viser oss dette ekstra nådeåret for jødedommen til å motta (eller forkaste) Jesus – og gartnerne som ble satt til å spa opp jordsmonnet rundt det fruktløse fikentreet (Israel), var apostlene. De spadde opp og de gjødslet med budskapet om Den nye Pakt til Israel, der Kongeriket på jord var en stor del av dette.

Men da nasjonen oversatt denne nådefristen gitt dem av Herren og hans apostler, gikk det galt. Da ble de grufulle vyer som Jesus forutså og for hvilke han falt i gråt…over Jerusalem…oppfylt. Romerne kastet opp voller og kringsatte Jerusalem og ødela nasjonen og dens tempel i september år 70, faktisk på samme dag i kalenderen som Nebukadnesar i sin tid hadde gjort da han tok jødene til Babylon, den 10. september. Det var slutt med Kongerikets håp og tusenårsriket. Det ble skjøvet inn i framtiden og satt på vent, og Israel ble spredt for all verden.

Menighetens tid ble så organisert ved Paulus' tjeneste – og for hvilket apostelen også erklærer om seg selv og denne tjenesten:

«Derfor bøyer jeg mine knær, jeg, Paulus, som er blitt Jesu Kristi fange for deres skyld, dere hedninger – så sant dere har hørt om ***husholdningen med den Guds nåde*** *som er meg gitt for dere.»*

Dermed erklæres også enhver annen bort fra dette domenet.

Det var BARE PAULUS som ble satt til å være vår lærefar, ingen andre. Peter hadde bare i oppdrag å gå til jødedommen i den tid da nasjonen fremdeles var intakt i Guds kall som nasjon for ham og satt over folkene, Gal. 2, 7-8. Jesu lære teller ikke som troslære, for han ble bare lærer for jødedommen (Rom. 15, 8).

Gud lar altså all lære og åndelige formaninger kanaliseres gjennom apostelen Paulus' tjeneste for oss hedninger (og jøder, som nå er satt ned på vårt nivå i troen, Ef. 2, 15) – og ikke minst de ting som omhandler bønn og hva vi kan forvente fra Guds side i forhold til våre bønner.

Bønn slik det fremstilles av Paulus

Ef. 1, 15-19: *"Derfor, etter at jeg har hørt om deres tro på Herren Jesus, og om deres kjærlighet til alle de hellige, 16: holder jeg ikke opp med å takke Gud for dere når jeg minnes dere i mine bønner. 17: Jeg ber om at vår Herre Jesu Kristi Gud, herlighetens Far, må gi dere visdoms og åpenbarings Ånd til kunnskap om seg, 18: og gi deres hjerter opplyste øyne, så dere kan forstå hvilket håp han har kalt dere til, hvor rik på herlighet hans arv er blant de hellige, 19: og hvor overvettes stor hans makt er for oss som tror, etter virksomheten av hans veldige kraft."*

Paulus forteller oss her om sine egne bønner. Hva han ber om og hvorfor han ba slik. Men vi ser at hans hensikt i dette ikke er (slik f.eks. pinsekarismatikerne påstår) å bli 'fylt av mirakelkraft, så vi kan gjøre Jesu undergjerninger' – men det er å peke på dette nye og den gang i år 62 – ferske frelseshåpet. Hvilket håp som hører menigheten til. Han taler ikke i disse versene om noen mirakelkraft til å få oss til å utføre undergjerninger, men hvilken mirakelkraft som har gjort at vi er gitt håp om himmelen (se vers 3: han som har velsignet oss med all åndelig velsignelse i HIMMELEN i Kristus). Himmelhåpet er målet for virksomheten ved Kristi

kraft, demonstrert ved Herrens oppstandelse fra de døde. Vi trenger altså å få våre øyne opplyst åndelig talt, så vi ser klart hvilket stort himmelhåp vi er gitt – og dermed ikke forveksle dette håpet med andre frelseshåp vist i Bibelen, for eksempel håpet gitt Israel, som var håpet om et Kongerike på jord. Menigheten har ikke samme håp som Israel ble tilbudt.

Ef. 3, 13-21 burde vært slått opp på store plakater i alle kirkebygg og menighetslokaler i hele landet:

" 13: Derfor ber jeg at dere ikke må tape motet på grunn av de trengsler jeg lider for deres skyld. De er jo en ære for dere!

14: Derfor bøyer jeg mine knær for Faderen,

15: han som er den rette far for alt som kalles barn i himmelen og på jorden.

16: Jeg ber om at han etter sin herlighets rikdom, ved sin Ånd må gi dere å styrkes med kraft i det indre mennesket,

17: at Kristus må bo ved troen i deres hjerter,

18: for at dere, rotfestet og grunnfestet i kjærlighet, sammen med alle de hellige kan være i stand til å fatte hva bredde og lengde, høyde og dybde her er,

19: og at dere må kjenne Kristi kjærlighet, som overgår all kunnskap, så dere kan bli fylt til hele Guds fylde.

20: Men han som kan gjøre mere enn alt, langt ut over det vi ber eller forstår, etter den kraft som er virksom i oss –

21: ham være æren i menigheten og i Kristus Jesus, gjennom alle slekter i alle evigheter! Amen."

Mange vil kanskje gripe fatt i vers 20 særlig, slik man dessverre ofte gjør i pinsekarismatiske kretser, og prøver å

anvende dette som om det loves oss mirakler og undere, helbredelser osv. – men i disse versene er det viktig å holde seg til sammenhengen: Den kraft som er virksom i oss er Den Hellige Ånd, og han virker som pant og som innsegl – en garanti for at vi eier himmelhåpet på en fast måte. Det er frelsens storhet som er sammenhengen, og mirakler og helbredelser er dermed ikke inne i bildet her, slik det en gang var med Israel under apostlene.

Gud kan gjøre mer enn alt…ja, men han gjør dette innen den åpenbaringsramme som er gitt oss hos Paulus, og ikke utover den rammen! Dersom Paulus i vers 20 mente å tale om ubegrenset med mirakler/tegn/helbredelser, osv. – så ville dette stått i klartekst. Men vi finner ikke tegn, under og helbredelser nevnt i noen av menighetsbrevene. Hovedtyngden av alle Paulus' brev til oss (Efeserne, Kolosserne, og Filemon) taler om selve frelseshåpet og hvordan tjene Gud ved å forkynne dette ut. Det skal tales ut i hht. Ef. 3, 9:

"…å opplyse ALLE om hvordan husholdningen er med denne hemmelighet som har vært skjult fra evige tider i Gud….".

Hittil har jeg bare nevnt hva Paulus ba om – men Paulus formante menigheten til å be. Og da finner vi i Ef. 5, 3-4 – og den første form for bønn vi møter i så måte, er TAKKEBØNN:

"Men hor og all slags urenhet eller pengegriskhet må ikke engang nevnes blant dere – som det sømmer seg for hellige – og heller ikke skamløshet og dumt snakk eller lettsindig skjemt, som er usømmelig. Tvert imot, la det heller bringes takkebønn!"

Oppfordringen til takkebønn er selvsagt innen den rammen som her framgår – nemlig i stedet for å fare med ondskap i verbal form. La altså vår munn ikke tale møkk, men heller ren takkebønn til Gud Herren! Det må begynne på dette planet, for om man ikke er inne med dette, vil ingen andre

bønner kunne hjelpe noen.

Vers 20 gjentar: *"Og ALLTID takker Gud og Faderen for alle ting i vår Herre Jesu Kristi navn."*

I forbindelse med den åndelige kamp som beskrives for oss i Ef. 6, sier Paulus:

"Be til enhver tid i Ånden (dette er ikke tungetale-bønn!) med bønn og påkallelse. Vær årvåkne i dette, med all utholdenhet i bønn for alle de hellige, og be også for meg, at det må bli gitt meg ord når jeg åpner min munn, så jeg med frimodighet kan kunngjøre evangeliets hemmelighet –" Ef. 6, 19-20.

Her tenkes det på tjenesten med å forkynne Ordet, og ikke nødvendigvis 'personlige behov' slik som helbredelse osv. Menigheten har ingen løfter om mirakuløse helbredelser, men vi har et himmelhåp og en tjeneste ved å kunngjøre dette himmelhåpet til alle.

Bønn er så viktig at selv Paulus, vår apostel, ba om forbønn for å kunne tale ut Guds Ord rett.

Men det vi aldri finner hos Paulus, er en ensidig oppfordring til BARE bønn, som om bønn i seg selv er noe magisk. For hva er det hans brev til Timoteus og for øvrig preges av? Jo, intense formaninger, irettesettelser og påpekelser imot vranglære. Bønn skal akkompagnere rett forkynnelse, og bønn alene kan ikke erstatte rett forkynnelse! Veldig viktig.

Kol. 1, 9-10 og 12 samstemmer med Efeserbrevets lære om bønn – og likeså Kol. 3, 17.

Men vi finner ingen lære om mirakler, helbredelser, tegn, under, demonutdrivelse, tungetale, profeti mv. i noen av menighetsbrevene nevnt. Uteblivelse kan tale like mye, om ikke mer, enn tilstedeværelse. Uteblivelse av disse ting

sier oss alt.

Menighetstiden er en tid som ikke har den troende inne i noen paktsform innfor Gud, slik eksempelvis Israel hadde under Moses (Sinai pakten) og Jesus og apostlene (Den nye Pakt til Israel). Det var under disse paktene til Israel, at man finner mirakler, tegn og under.

Menigheten etter den åpenbaring som ble gitt Paulus for oss, har ingen pakt med Gud, men en fri gave, en frelse i tro på Kristus i det himmelske der oppe. Ef. 2, 8.

Våre bønner må være overregulert av dette faktum og ikke ta seg ubibelske veier der vi prøver å trekke til oss dette som Gud bare hadde lovt Israel i sine pakter med dem!

